

séu costat i no sols el va acceptar com a bò, si no qu'en va tenir en molt, la seva amistat i ajuda. Durant aquell temps el senyor Barangé era un pom de perfeccions; després ha sigut i es l'objecte dels odis de la Coalició Lliberal Democràtica, lo qual ens dona la mida del prestigi de sa personalitat i de l'adulació rastrera amb que els torristes l'enlairaven.

I ara un altre punt; ¡Via fora lladres! senyor Montañà: ens sedueix el crit i anem a repetir-li al candidat derrotat per la candidatura Popular: ¡Via fora lladres! senyors administradors de la vila, que de tant temps cobreu impostos i repariments i no pagueu el lloguer de Telègrafs, ni els cupons dels emprèstits, ni als metjes titulars, ni a ningú que tingui crèdits d'importància contra aquest municipi. ¡Via fora lladres! senyor Montañà; alcalde president d'un ajuntament qual secció d'Hisenda no rendeix comptes ni presenta les liquidacions que mana la Llei, ni fa millores ni obres i com ja diu la gent, *cobra i no paga*. Via fora lladres! Oi, senyor Vallhonestà, que va bé aquest crit sobretot en temps de la seva presidència de «L'Unió Lliberal» quan es parlava d'en *mesura curta*. Via fora, lladres! ¡Què farà ara qu'es l'amo!

Vui també contestar, per una sola vegada, a les insídies, de caretes, domicili de La Veu i altres bajanades del *Pagès del Figaró* i demés encarregats. He publicat el meu periòdic a Cardedeu, per no tenir que acudir al ajuntament de Granollers, cau de tants atropells i alcaldades i perque tal ha sigut la meva voluntat de la que no haig de donar compte més que a la meva consciència. I sobre les meves intencions no considero a ningú dret a discutir-les, mentres no siguin conegudes, i el que ho fes, assentaria càtedra d'imbecilitat.

TOMÁS BENET

CONVERSA SETMANAL

QUE Deu me'l quart senyor Gregori.
— Benvingut Nasi, sèu, ¿que portes de bó?

— ¡Oh! ¡Caram! Avui si que ja ho sap, avui m'ha d'explicar lo que deixarem pendent la setmana passada.

— ¡Ah! ¡Encara t'en recordes? T'envejo la memòria, Nasi.

— Bé, bé, senyor Gregori anem al grà, que després, quan millor li sembla, trova prou llarga la conversa, diu prou, i jo'm quedo a les capses.

— Be, vaja; anem al grà; pregunta: ¿de qué vols que parlem avui?

— ¡Ai caram! ¡Aquesta si qu'es bona! ja ho sap, del caciquisme local. Espliquim aixó del caciquisme de Granollers, perque jo ja no ho entenc; els uns diuen cacics als altres i cregui que no sé on soc.

— Calma, home, calma, tot s'aclarirà. Escolta: has de saber que el caciquisme a Granollers es molt antic, mes antic que'ls vells partits turnants a Espanya, propulsors i apoiadors de aital plaga.

— I com es que sigui tan vell aixó a Granollers?

— Jo crec qu'es degut a la molta mansuetut i apatía dels seus veïns, a la manca d'interés qu'han mostrat sempre per a els aters públics, al mal entés individualisme que fa que ningú es preocupi del be de la col·lectivitat; i com forso-sament hi ha d'haver qui governi, sempre que algú que per els seus fins particulars o per ambició personal i ganes de figurar ha sapigut pintar *la cigonya* al poble prometent rebaixes en els pagaments, ja ha tingut colla i l'han proclamat redemptor.

— I aixó vol dir que ha mantingut el caciquisme a nostra vila.